

El tren tallava l'aire amb un ritme furiós i irregular. S'havia d'aturar en estacions petites i no gaire espaciades, on esperava un moment amb impaciència i, en acabat, tornava a atacar la praderia. Però el progrés era imperceptible. La praderia només s'ondulava, com una immensa manta rosada que algú agita de tant en tant. Com més de pressa anava el tren, més alegres i burletes semblaven les ondulacions.

En Guy va apartar els ulls de la finestra i es va acomodar al seient.

En el millor dels casos, la Miriam endarreriria el divorci, va pensar. Potser ni tan sols volia el divorci, només diners. Se n'arribaria a divorciar mai?

S'adonava que l'odi havia començat a paraitzar-li el pensament, a convertir en carrerons sense sortida els camins que la lògica li havia indicat a Nova York. Veia la Miriam al seu davant, ja no gaire lluny, tota rosada i pigada, i desprenia una mena d'escalfor malsana, com la praderia a l'altra banda de la finestra. Aspra i cruel.

Automàticament, va fer el gest de treure una cigarreta, va recordar per desena vegada que no es podia fumar, però la va treure igualment. Hi va donar dos copets contra l'esfera del rellotge, va mirar l'hora, les 5.12, com si aquell dia l'hora importés gaire, i es va posar la cigarreta a la comissura dels llavis abans d'acostar-s'hi el llumí fent coveta amb l'altra mà. La cigarreta va substituir el

llumí a la mà, i es va posar a fumar amb pipades lentes i constants. Els ulls marrons no paraven d'anar-se-li'n cap al terra tenaç i fascinant a l'altra banda de la finestra. Una de les puntes del coll tou de la camisa se li havia començat a aixecar. En el reflex que el capvespre havia començat a crear al vidre de la finestra, el pic de coll blanc al costat de la mandíbula feia pensar en una moda del segle passat, com els cabells negres, que per dalt li creixien indòmits ben amunt i per darrere se li arrapaven al clatell. L'elevació dels cabells i la inclinació del nas llarg li donaven un aire de resolució ferma i, d'alguna manera, d'impuls cap endavant, tot i que, vist de front, les celles i els llavis gruixuts i horitzontals imposaven quietud i reserva. Vestia uns pantalons de franel·la que necessitaven un cop de planxa, una jaqueta fosca que li anava baldera en aquell cos prim i que es veia lleugerament morada quan hi tocava la llum, i una corbata de llana de color tomàquet nuada amb poca traça.

No creia que la Miriam tingués un fill si no ho volia. Cosa que significava que l'amant pensava casar-se amb ella. Però per què l'havia cridat? No el necessitava pas, a ell, per aconseguir el divorci. I per què donava les mateixes voltes que havia donat feia quatre dies, quan havia rebut la seva carta? Les cinc o sis línies amb la lletra arrodonida de la Miriam només deien que esperava un fill i que el volia veure. L'embaràs ja era garantia de divorci, va deduir, però llavors per què estava nerviós? Per damunt de tot el turmentava la sospita que potser, en alguna fondària inabastable de la seva persona, estava gelós perquè ella havia de parir el fill d'un altre home i en el passat n'havia perdut un de seu. El que l'emprenyava no era res més que la vergonya, va pensar, la vergonya d'haver estimat una dona com la Miriam. Va esclafar la cigarreta contra la tapa reixada del radiador. La burilla li va caure als peus i, d'una puntada, la va enviar sota el radiador.

Ara tenia tants motius per il·lusionar-se. El divorci, la feina a Florida —estava gairebé segur que la junta aprovaria els seus plànols, i ho sabia aquella setmana— i l'Anne. Per fi l'Anne i ell ja podrien fer plans. Feia més d'un any que esperava neguitós que passés alguna cosa —allò— per ser lliure. Sentia per dins una agradable explosió de felicitat, i es va relaxar al racó del seient de pelfa. I és que ja feia tres anys que esperava que allò passés. És clar que es podria haver pagat el divorci, però no havia estalviat mai prou diners. Fer-se un nom com a arquitecte, sense l'avantatge de treballar per a un estudi, no havia estat fàcil ni ho era encara. La Miriam no li havia demanat mai uns ingressos, però l'havia molestat d'altres maneres, com ara parlant d'ell a Metcalf com si encara estiguessin bé junts, com si ell fos a Nova York només per establir-s'hi i amb el temps ella també hi hagués d'anar. De tant en tant li escrivia per demanar-li diners, quantitats petites però irritants que ell li concedia perquè a ella li seria molt fàcil, molt natural, engegar una campanya a Metcalf contra ell, i la seva mare vivia a Metcalf.

Un noi alt i ros amb pantalons i americana de color teula es va deixar caure al seient buit de davant d'en Guy i, somrient amb una vaga simpatia, es va acomodar al racó. En Guy va donar un cop d'ull a aquella cara pàl·lida i més petita del compte. Tenia un gra enorme al bell mig del front. En Guy va tornar a mirar per la finestra.

El noi del davant semblava debatre's entre entaular una conversa o fer una becaina. El colze li relliscava per l'ampit de la finestra, i cada cop que se li obrien les pestanyes, curtes i espesses, els ulls grisos injectats de sang el miraven i el somriure suau li tornava a la cara. Potser estava una mica begut.